

Синчецъ, пукалъ и незабравка.

(Притча).

По В. Альошинъ.

I.

Еднажъ два ангела се спуснали на земята, за да се порадоватъ на труда на хората, които обработвали земята.

Дошли при ниви, засѣяни съ ръжъ. Като море отъ злато блещѣли тѣ подъ

лъжчитѣ на слънцето. Тежки, пълни, златни класове се люшкали отъ най-малкото повѣване на вѣтреца и съ тихо шумолене се покланяли на чуднитѣ госте. Тѣ общавали богата жътва.

Тѣзи ниви били на двама богати селяни.

До тѣхъ била малка нива на единъ сиромашъ, обработена съ голѣмъ трудъ отъ самия него. Посѣвитѣ ѝ били слаби и рѣдки.

Двата ангели се спогледали. Единиятъ попиталъ:

— Какво да направимъ, за да трогнемъ сърцата на богатитѣ, да помогнатъ на бѣдния си съсѣдъ?

Помислилъ вториятъ и отговорилъ:

— Ето какво ще направя. Ще посѣя въ нивитѣ на богатитѣ двѣ цвѣтенца. Едното ще има цвѣта на синитѣ небеса, за да напомня на богатия за небето, отъ което слънцето свѣти и надъ добри, и надъ зли, и за облачитѣ, които оросяватъ както нивитѣ на бо-